Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
esitatud 17. märtsil 2016 [1]

Kohtuasi C-207/15 P

Nissan Jidosha KK

Apellatsioonkaebus — Ühenduse kaubamärk — Sõnalist osa „CVTC“ sisaldav kujutismärk — Kontrollija osaline pikendamisest keeldumine

1. Käesoleva apellatsioonkaebusega palub äriühing Nissan Jidosha KK (edaspidi „Nissan“) tühistada Üldkohtu 4. märtsi 2015. aasta kohtuotsuse kohtuasjas T-572/12, Nissan Jidosha *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet (CVTC) [2] (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“).

2. Vaidlustatud kohtuotsuses jättis Üldkohus rahuldamata Nissani kaebuse Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet“) esimese apellatsioonikoja 6. septembri 2012. aasta otsuse peale (juhtum R 2469/2011-1), millega oli omakorda kinnitatud ühenduse kujutismärgi nr 2188118, CVTC registreeringu kehtivuse pikendamise taotluse osalist rahuldamata jätmist selle asutuse poolt.

3. Apellatsioonkaebus puudutab määruse nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta [3] artikli 47 lõike 3 kohaldamist, mida ei ole Euroopa Kohus seni tõlgendanud. Lisaks sellele, et tõstatatud õiguslikku probleemi ei ole varem käsitletud, on see väga oluline kaubamärkide registreeringu pikendamise menetluste jaoks; konkreetsemalt selleks, et anda kohaldatavate tähtaegade korrale kindlus.

I. **Õiguslik raamistik**

A. *Määrus nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta*

4. Artikkel 46 sätestab:

„Ühenduse kaubamärk registreeritakse kümneks aastaks alates taotluse esitamise kuupäevast. Registreerimist võib pikendada artikli 47 kohaselt kümneaastaste ajavahemike kaupa.“

5. Artikkel 47 sätestab:

„1. Ühenduse kaubamärgi registreeringu kehtivust pikendatakse kaubamärgiomaniku või tema poolt vahetult volitatud isiku taotlusel, kui lõivud on tasutud.

1 — Algkeel: hispaania.

2 — EU:T:2015:136.

3 — Nõukogu 26. veebruari 2009. aastas määrus (EÜ) (ELT L 78, lk 1).

2. Amet teatab registreeringu kehtivuse lõppemisest ühenduse kaubamärgi omanikule ja kõigile isikutele, kellel on seoses ühenduse kaubamärgiga registreeritud õigused, piisavalt aegsasti enne kõnealuse kehtivuse lõppemist. Kui nimetatud teavet ei edastata, ei vastuta amet selle eest.

3. Pikendamistaotlus esitatakse kaitse tähtaja lõppemise kuu viimasele päevale eelneva kuue kuu jooksul. Ka lõivud tasutakse nimetatud ajavahemiku jooksul. Kui seda ei ole tehtud, võib taotluse esitada ja lõivud tasuda ka kuue kuu jooksul pärast esimeses lauses nimetatud päeva, tingimusel et selle lisatähtaja jooksul tasutakse lisalõiv.

4. Kui taotlus esitatakse või lõivud tasutakse ainult seoses osa kaupade või teenustega, mille jaoks ühenduse kaubamärk on registreeritud, pikendatakse registreeringut ainult nende kaupade või teenuste osas.

5. Pikendamine jõustub järgmisel päeval pärast senise registreeringu kehtivuse lõppu. Pikendamine registreeritakse.“

6. Artikkel 48 on sõnastatud nii:

„1. Ühenduse kaubamärki ei muudeta registris registreerimisperioodi või selle pikendamise ajal.

2. Kui ühenduse kaubamärk sisaldab omaniku nime ja aadressi, võib nende muutmise omaniku nõudel siiski registreerida, kui see ei muuda esialgu registreeritud kaubamärgi olemust.

3. Muutmise registreeringu avaldamine sisaldab muudetud ühenduse kaubamärgi kujutist. Kolmandad isikud, kelle õigusi muutmine võib mõjutada, võivad kaubamärgi registreerimise vaidlustada kolme kuu jooksul pärast avaldamist.“

7. Artiklis 50 on ette nähtud:

„1. Ühenduse kaubamärgist võib loobuda osa või kõigi kaupade ja teenuste puhul, mille jaoks see kaubamärk on registreeritud.

2. Kaubamärgiomanik teatab loobumisest kirjalikult ametile. Loobumine jõustub registrisse kandmisel.

[…]“

B. *Rakendusmäärus (EÜ) nr 2868/95* [4]

8. Ühenduse kaubamärki käsitleva määruse kohaldamise täpsustamiseks võeti 1995. aastal vastu määrus nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta [5] (edaspidi „rakendusmäärus“), mille eeskiri 30 („Registreeringu kehtivuse pikendamine“) sätestab:

„1. Kehtivuse pikendamise taotlus sisaldab järgmisi andmeid:

a) kehtivuse pikendamist taotleva isiku nimi;

b) ühenduse kaubamärgi registrinumber, mille pikendamist taotletakse;

4 — Komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määrus (EÜT L 303, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 189); mida on viimati muudetud komisjoni 31. märtsi 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 355/2009 (ELT L 109, lk 3). EurLexis on olemas konsolideeritud versioon.

5 — Määruse nr 207/2009 (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) eelkäija.

c) kui pikendamist taotletakse vaid osale neist kaupadest ja teenustest, mida märgi registreerimine hõlmab, siis märge nende klasside või kaupade ja teenuste kohta, millele pikendamist taotletakse, või märge nende klasside või kaupade ja teenuste kohta, millele pikendamist ei taotleta; kaubad ja teenused on liigitatud vastavalt Nice'i klassifikatsiooni klassidele, kusjuures iga rühma ees on klassi number, kuhu antud kaupade või teenuste rühm kuulub, ning rühmad esitatakse Nice'i klassifikatsiooni klasside järjestuses.

[…]

4. Kui pikendamistaotlus on esitatud määruse artikli 47 lõikes 3 määratud tähtaja jooksul, kuid muud pikendamist puudutavad tingimused, mis on sätestatud määruse artiklis 47 ja käesolevas eeskirjas, pole täidetud, teavitab amet taotlejat avastatud puudustest.

5. Kui pikendamistaotlust ei esitata või kui see esitatakse pärast määruse artikli 47 lõike 3 kolmandas lauses määratud tähtaja möödumist või kui lõivud pole tasutud või kui need tasutakse pärast kõnesoleva tähtaja möödumist või kui puudused ei ole nimetatud ajavahemiku jooksul kõrvaldatud, otsustab amet, et registreering on kehtivuse kaotanud, ja teavitab sellest asjakohaselt ühenduse kaubamärgi omanikku.

Nimetatud otsust ei tehta siis, kui tasutud lõivud ei ole piisavad nende kauba- ja teenuseklasside katmiseks, mille suhtes pikendust taotletakse, kuid on selge, millist klassi või milliseid klasse lõivud katma peavad. Muude kriteeriumide puudumisel arvestab amet klasse klassifitseerimise järjekorra alusel.

6. Kui lõike 5 kohaselt tehtud otsus on jõustunud, kustutab amet märgi registrist. Kustutamine jõustub järgmisel päeval pärast senise registreeringu kehtivuse lõppemist.

[…]"

9. Ühenduse kaubamärki käsitlevasse määrusesse ja rakendusmäärusesse määrusega (EL) 2015/2424[6], mis võeti vastu 16. detsembril 2015,[7] tehtud muudatused ei ole kohtuasjale *ratione temporis* kohaldatavad.

6 — Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2015. aasta määrus (EL) 2015/2424, millega muudetakse nõukogu määrust (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta ja komisjoni määrust (EÜ) nr 2868/95 (millega rakendatakse nõukogu määrust (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta) ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni määrus (EÜ) nr 2869/95 siseturu harmoneerimisametile makstavate lõivude kohta (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (ELT L 341, lk 21).

7 — Selle sätted jõustuvad alles 23. märtsil 2016. Igal juhul ei tehta nendega sisulisi muudatusi käesoleva apellatsioonkaebuse lahendamisel asjassepuutuvatesse artiklitesse.

II. **Vaidluse taust**

10. Vaidlustatud kohtuotsuses esitatud faktiliste asjaolude kohaselt esitas Nissan 23. aprillil 2001 ühtlustamisametile ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse järgmise kujutismärgi kohta:

11. Kaubad, mida kaubamärk pidi hõlmama, kuulusid klassidesse 7,[8] 9[9] ja 12[10] vastavalt 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatavate kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppele[11].

12. 29. oktoobril 2003 registreeris ühtlustamisamet vaidlusaluse kaubamärgi nende kolme kaubaklassi jaoks.

13. 27. septembril 2010 teatas ühtlustamisamet Nissanile, kui õiguste omajale võimaliku pikendamise huvides tema kaubamärgi registreeringu peatsest lõppemisest (mis pidi aset leidma 23. aprillil 2011).

14. 27. jaanuaril 2011 esitas Nissan oma kaubamärgi registreeringu pikendamise taotluse ainult klassidesse 7 ja 12 kuuluvate kaupade kohta.

15. 9. mai 2011. aasta kirjaga teatas ühtlustamisamet Nissanile ühelt poolt tema kaubamärgi pikendamise kandmisest registrisse (8. mai 2011. aasta kuupäevaga) klassidesse 7 ja 12 kuuluvate kaupade jaoks; teiselt poolt teatas talle, et amet oli sama kaubamärgi klassi 9 kuuluvate kaupade osas registrist kustutanud.

16. 14. ja 22. juuli ning 1. augusti 2011. aasta kirjades nõudis Nissan, et ühtlustamisamet pikendaks tema kaubamärki ka klassi 9 kuuluvate kaupade jaoks.

17. Ühtlustamisamet jättis 26. augustil 2011 selle taotluse rahuldamata. Kaubamärkide haldusosakond kinnitas seda otsust, jättes otsuse peale Nissani esitatud tühistamistaotluse 28. septembril 2011 rahuldamata.

18. Nissan vaidlustas 28. septembri 2011. aasta otsuse ühtlustamisameti apellatsioonikojas 25. novembri 2011. aasta kirjaga vastavalt määruse nr 207/2009 artiklitele 58-64.

19. Apellatsioonikoda jättis 6. septembri 2012. aasta otsuses[12] Nissani kaebuse rahuldamata, leides, et (esimene) kaubamärgi pikendamise taotlus klassidesse 7 ja 12 kuuluvate kaupade kohta oli määruse nr 207/2009 artikli 50 tähenduses osaline, sõnaselge ja üheselt mõistetav loobumine kaubamärgi pikendamisest klassi 9 kuuluvate kaupade jaoks – loobumine, mille tagajärjed tekkisid kaubamärgiomaniku jaoks alates pikendamistaotluse vastuvõtmisest ühtlustamisameti poolt.

8 — Klassis 7 on loetletud: masinad ja tööpingid; mootorid (v.a maismaasõidukitele); masinate sidurdus- ja jõuülekandeseadmed (v.a maismaasõidukitele); põllutööriistad (v.a käsi-tööriistad); munahaudeaparaadid; müügiautomaadid.

9 — Klassi 9 kuuluvad: teadusotstarbelised, merendus-, geodeesia-, foto-, filmi-, optika-, kaalumis-, mõõte-, signalisatsiooni-, kontrolli-, pääste- ja õppevahendid ning -seadmed; elektrijuhtimis-, -jaotus-, -muundamis-, -akumuleerimis-, -reguleerimis- ja -kontrollseadmed ja -vahendid; heli või kujutise salvestamise, edastamise ja taasesitamise aparatuur; magnetandmekandjad, heliplaadid; CD-d, DVD-d ja muud digisalvestusvahendid; müntkäitatavad mehhanismid; kassaaparaadid, arvutusmasinad, infotöötlusseadmed ja arvutid; arvutitarkvara; tulekustutid.

10 — Klassis 12 on nimetatud: transpordivahendid; maa-, vee- ja õhusõidukid.

11 — Kokkulepet muudeti 28. septembril 1979.

12 — Asi R 2469/2011-1.

20. Apellatsioonikoda väitis samuti, et loobumisavaldusele, mis on kaubamärgiomaniku jaoks siduv, ei ole kohaldatav määruse nr 207/2009 artikli 47 lõikes 3 ette nähtud kuue kuu pikkune lisatähtaeg. Arvestades, et osaline pikendamine on registreeritud ja seejärel asjaomasele isikule teatavaks tehtud, nagu ka mõlemast toimingust tulenevat *erga omnes* mõju, leidis apellatsioonikoda, et õiguskindluse huvides ei saa Nissan tagasi võtta oma otsust kaubamärki teatavate kaupade jaoks mitte pikendada.

III. **Vaidlustatud kohtuotsus**

21. Nissan esitas 21. detsembril 2012 Üldkohtule hagi, milles nõudis apellatsioonikoja otsuse tühistamist. Oma hagi põhjenduseks esitas ta üheainsa väite, mis põhines määruse nr 207/2009 artiklite 47 ja 50 rikkumisel.

22. 4. märtsi 2015. aasta kohtuotsuses jättis Üldkohus Nissani hagi rahuldamata. Vaatamata sellele, et Üldkohus oli seisukohal, et apellatsioonikoda rikkus õigusnormi, kui ta võrdsustas kaubamärgi pikendamise taotluse esitamata jätmise loobumisavaldusega,[13] välistas Üldkohus vaidlustatud otsuse tühisuse, sest tema arvates[14] annab määruse nr 207/2009 artikli 47 kohaldamine sama lahenduse, mille oli leidnud ühtlustamisamet ja mida oli kinnitanud apellatsioonikoda.

23. Üldkohtu hinnangul on artikli 47 lõikes 3 ette nähtud lisatähtaeg (s.o kuus kuud pärast kaubamärgi kaitseperioodi lõppu)[15] erand algsest tähtajast. Ei lõike 3 sisu ega ülesehitus ei võimalda esitada järjestikuseid osalise pikendamise taotlusi. Konkreetselt väljend „kui seda ei ole tehtud“ eeldab, et erandlik tähtaeg ei ole kohaldatav, kui on esitatud pikendamistaotlus tavalise tähtaja jooksul. Arvestades osalise pikendamise *erga omnes* mõju alates eelneva kehtivusaja lõpule järgnevast päevast, on pikendamistaotluste hilisem täiendamine vastuolus õiguskindluse põhimõttega.

24. Lõpuks lükkas Üldkohus põhjendamatuse tõttu tagasi Nissani hagis esitatud ülejäänud argumendid, milles see ettevõtja väitis, et: a) on rikutud intellektuaalomandi kaitse Pariisi konventsiooni[16] artiklit 5 *bis* ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta[17] artiklit 17; b) klassi 9 kuuluvate kaupade tema kaubamärgiõigusest väljajätmine on õigusvastane muutmine, mis on vastuolus määruse nr 207/2009 artikliga 48; c) otsus pikendada kaubamärki ainult klassidesse 7 ja 12 kuuluvate kaupade jaoks oli ennatlik; ja d) varasemates otsustes on ühtlustamisamet aktsepteerinud järjestikuseid pikendamistaotlusi[18].

IV. **Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded**

25. Nissani apellatsioonkaebus saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 4. mail 2015 ja ühtlustamisameti vastus 19. augustil 2015.

26. Repliiki ega vasturepliiki vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 175 lõikele 1 ei esitatud.

13 — Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 27–30. Arvestades, et selle üle apellatsioonimenetluses vaidlust ei ole, piisab sellest, kui öelda, et Üldkohus võttis oma arutluskäigus aluseks kolm eeldust: a) kaubamärgiomanik ei olnud esitanud mingit kirjalikku loobumisavaldust, nagu nõuab määruse nr 207/2009 artikkel 50; b) ka pikendamisvormil ei ole mingit sõnaselget loobumisavaldust kaubaklasside suhtes, mida ei nimetata; ja c) Nissani puhul ei saa loobumist järeldada vormist, kuna selle oli täitnud tema esindaja, mitte kaubamärgiomanikust ettevõtja ise, ning see on vastuolus artiklis 50 sätestatuga.

14 — Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 38–43.

15 — Nimetatud periood on määruse nr 207/2009 artikli 46 kohaselt kümme aastat alates algse taotluse esitamise kuupäevast (vt käesoleva ettepaneku punkt 4).

16 — 20. märtsi 1883. aasta tööstusomandi kaitse Pariisi konventsioon, mis vaadati viimati läbi Stockholmis 14. juulil 1967 ja mida parandati 28. septembril 1979; eestikeelne versioon kättesaadav veebisaidil: https://www.riigiteataja.ee/akt/13088459.

17 — Viidates kohtuotsusele Eurohypo *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet (EUROHYPO) (T-439/04; EU:T:2006:119), punkt 21.

18 — Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 45–50.

27. Nissan apellandina palub Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus, nagu ka esimese apellatsioonikoja 6. septembri 2012. aasta otsus ja mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt. Ta esitab põhjenduseks kaks väidet, mis tuginevad vastavalt määruse nr 207/2009 artiklite 47 ja 48 rikkumisele.

28. Ühtlustamisamet palub Euroopa Kohtul apellatsioonkaebus rahuldamata jätta ja mõista kohtukulud välja Nissanilt.

29. Kohtuistungit ei peetud, kuna kumbki pooltest seda ei nõudnud.

V. **Apellatsioonkaebuse analüüs**

A. *Esimene väide, et on rikutud määruse nr 207/2009 artiklit 47*

1. Poolte argumendid

30. Oma apellatsioonkaebuse esimeses väites heidab Nissan Üldkohtule ette määruse nr 207/2009 artikli 47 rikkumist, kuna Üldkohus leidis, et selle artikli lõige 3 välistab võimaluse esitada järjestikuseid osalise pikendamise taotlusi. Ta väidab, et kaubamärgiomanikul võib selliselt toimimiseks olla õigustatud põhjuseid, nagu: a) mitte teha asjatuks osutuda võivaid rahalisi kulutusi teatavate kaupade ja teenuste klasside suhtes, mis ei pruugi talle tema kaubamärgi kaitse seisukohast enam olulised olla; b) loovutada enne lisatähtaja lõppu kaubamärk kolmandale isikule klasside osas, mille jaoks ta ei ole seda algul pikendanud; ja c) parandada eelmises osalises pikendamistaotluses tehtud vigu.

31. Nissan leiab vastupidi Üldkohtu seisukohale,[19] et ei ole põhjust tõlgendada määruse nr 207/2009 artiklit 47 nii, et see välistab järjestikused osalise pikendamise taotlused. Ükski element selle sõnastuses ei keela kaubamärki pikendada mitme taotlusega. Kõigepealt leiab ta, et lisatähtaeg algab kas juhul, kui pikendamistaotlust ei ole üldse esitatud või kui lõiv jäeti algse pikendamistähtaja jooksul maksmata. Üldkohus ei võtnud tema arvates seda kahekordset võimalust arvesse, kui ta tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38, et nimetatud lisatähtaeg on ette nähtud üksnes tingimusel, et algse tähtaja jooksul ei ole pikendamistaotlust üldse esitatud.

32. Lisaks kaasneb Üldkohtu tõlgendusega see, et kaubamärkide omanikud, kes püüavad järgida algset tähtaega (artikli 47 lõike 3 esimene lause), jäävad lisatähtajast ilma, ja on kasuks neile, kes suudavad maksta lisatähtaja eest ette nähtud lisalõivu.

33. Teiseks väidab Nissan, et kaubamärgi osalise pikendamise taotlusi (teatavate kaupade jaoks) ei või käsitada sama kaubamärgi kustutamise taotlustena ülejäänud kaupade osas. Vastasel juhul samastataks osalise pikendamise taotlus loobumisega, mis on hoopis määruse nr 207/2009 artiklis 50 ette nähtud õiguslik juhtum. Kuigi Üldkohus välistas õigusega võimaluse, et käesoleval juhul on tegu loobumisega,[20] tegi ta artikli 47 tõlgendamisel uuesti sama vea, seekord teistmoodi.

34. Kolmandaks väidab Nissan taas vastupidi Üldkohtu kohaldatud kriteeriumile,[21] et kui kaubamärgiomanikud esitavad selgelt ja üheselt osalise pikendamise taotlused, ei tähenda see, et nende järgnevad taotlused tuleb rahuldamata jätta. Ta toob kaks näidet ühtlustamisameti varasemast halduspraktikast, milles oli vastu võetud järjestikused osalised pikendamised. Need kaks näidet

19 — Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 38 ja 39.

20 — Loobumise vastuvõtmise nõuete hulgas on nimelt, et õiguse omaja peab väljendama kirjalikult kavatsust oma õigusest loobuda.

21 — Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 49.

kinnitavad tema arvates kaubamärkide omanike usaldust võimaluse suhtes esitada oma pikendamistaotlusi ajalise vahega. Samuti viitab ta rakendusmääruse eeskirjale 30, mille punkti 5 kohaselt on tema arvates lubatud tasuda pikendamislõiv, mis katab ainult osa taotletud klassidest. Hiljem võib siiski lisatähtaja jooksul tema arvates tasuda vastavate ülejäänud klasside eest vastavalt kaubamärgiomaniku soovile, mis näitab, et miski ei takista esitada järjestikuseid osalise pikendamise taotlusi.

35. Neljandaks ja viimaseks väidab Nissan, et õiguskindlusele saab järjestikuste osalise pikendamiste takistusena, kui esimene pikendamistaotlus on vastu võetud ja registreeritud (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 40), tugineda ainult siis, kui ühtlustamisamet võtab vastu ja registreerib oma otsuse osalise pikendamise taotluse kohta – nagu oli käesolevas asjas – enne seda, kui lisatähtaeg lõpeb. Nissani arvates tähendab see otsus jällegi, et seda laadi taotlused võrdsustatakse osalise kaubamärgist loobumisega.

36. Ühtlustamisamet on seisukohal, et apellatsioonkaebus on põhjendamatu, sest Üldkohus tõlgendas ja kohaldas määruse nr 207/2009 artikleid 47 ja 48 õigesti.

37. Ta väidab kooskõlas vaidlustatud kohtuotsuse punktiga 38, et pikendamistaotlus tuleb tavaliselt esitada õigel ajal vastavalt artikli 47 lõike 3 kahele esimesele lausele algse kuue kuu perioodi või tähtaja jooksul enne kaubamärgi registreerimisega antud kaitse lõpu kuupäeva. Pikendamistaotluse esitamine lisatähtajal või veel kuue kuulise ajapikenduse jooksul on erand.

38. Argumentidest, mis ühtlustamisameti sõnul kinnitavad tema tõlgendust, et pikendamine lisaperioodi jooksul on erandlik, on esimene artikli 47 ülesehitus ise, mis kajastab tema arvates „üldreegli ja erandi“ dialektilist paari; teiseks selle sätte sisu, sest selle viimase lause alguses on kasutatud väljendit „kui seda ei ole tehtud“[22]; kolmandaks see, et selle tähtaja jooksul pikendamise tingimuseks on, et tuleb tasuda lisalõiv, mis on 25% lõivust, kuni 1500 eurot;[23] ja neljandaks negatiivsed tagajärjed, mida tähendaks Euroopa kaubamärgisüsteemi jaoks see, kui lubataks osalist pikendamist ajapikenduse ajal, registreeringu tagasiulatuva jõuga,[24] sest sellistel juhtudel ei kajastaks register kaubamärgile antud kaitsetaset tõetruult ning see tekitaks õiguslikku ebakindlust.

39. Seda arvestades on ühtlustamisamet seisukohal, et vaidlustatud kohtuotsus ei rikkunud määruse nr 207/2009 artikli 47 lõiget 3. Üldkohus kohaldas seda õigesti, tagades, et täielik pikendamistaotlus, mis esitatakse selgelt ja üheselt algse tähtaja jooksul vastavalt nimetatud õigusnormi kahele esimesele lausele, välistab selle kolmanda lause kohaldamise. Ühtlustamisameti jaoks kehtib sama järeldus juhul, kui pikendamist taotletakse ainult teatavate kaubamärgiga kaitstud kaupade ja teenuste jaoks: niisugune taotlus ei saa kuuluda kolmanda lause kohaldamisalasse, kuna see ei ole taotluse puudumisega samastatav juhtum („kui seda ei ole tehtud“).

40. Ühtlustamisamet väidab, et vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 47 lõikele 4 on kaubamärki võimalik pikendada ainult vastavas taotluses sõnaselgelt nimetatud kaupade või teenuste jaoks. Ta järeldab viimati nimetatud eeskirjast, et kui kaubamärgiomanik taotleb pikendamist teatavate registreeritud kaupade või teenuste jaoks, teatab ta või tunnistab vaikimisi, et ta ülejäänud kaupade või teenuste jaoks ta kaitset pikendada ei soovi. Ta väidab, et niisugune järeldus ei tähenda, et osalise pikendamise taotlusi käsitatakse määruse nr 207/2009 artikli 50 tähenduses osalise loobumisena.

22 — Ühtlustamisamet viitab ka teistele määruse nr 207/2009 keeleversioonidele, millest tuleb välja see aspekt, konkreetselt inglis- ja prantsuskeelsele versioonile.

23 — Ühtlustamisamet viitab komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 2869/95 siseturu harmoneerimisametile makstavate lõivude kohta (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (EÜT L 303, lk 33; ELT eriväljaanne 09/01, lk 291) artikli 2 lõikele 16.

24 — Määruse nr207/2009 artikli 47 lõike 5 alusel.

41. Ühtlustamisamet on seisukohal, et kui taotlus vastab määruse nr 207/2009 artikli 47 lõike 3 kahe esimese lause nõuetele, siis sama artikli lõike 5 teine lause kohustab pikendamise registreerima, ootamata lisatähtaja lõpuni. Õiguskindluse nõuete tõttu ei saa pädevatelt asutustelt ega üldsuselt nõuda, et nad näeksid ette teiste kaupade ja teenuste jaoks osaliselt juba pikendatud kaubamärgi võimalikku hilisemat pikendamist nendele, mille kohta just pikendamist ei ole taotletud.

42. Lõpuks peab ühtlustamisamet vaidlusaluse õigusnormi tõlgendamisel ebaoluliseks Nissani esitatud põhjendusi selle kohta, et kaubamärgiomanikul võib olla huvi pikendamistaotlust teatavate kaupade või teenuste jaoks edasi lükata.

2. Väite analüüs

a) Esialgsed tähelepanekud ja lähenemisviis

43. Apellatsioonkaebus toob välja kaks omavahel põrkuvat arusaama ühenduse kaubamärkide pikendamise menetlusest, kui tuleb otsustada, kas määruse nr 207/2009 artikli 47 lõike 3 seisukohast on lubatud taotleda pikendamist osa kaupa.

44. Esimene nendest käsitlusviisidest, mida pooldab ühtlustamisamet ja on kinnitanud Üldkohus, seondub menetluse tõlgendamisega, mida ma nimetaksin „jäigaks“. Kaubamärgiomanik saab kaubamärgi aegumise eel seda pikendada ainult ühe toiminguga, täites nõuetekohaselt ainult ühe vormi ja saates selle ühtlustamisametile (algse või lisa-) pikendamistähtaja jooksul. Lisaks peab ta tasuma selle toiminguga seotud lõivud. Kui ta on need toimingud teinud, registreerib ühtlustamisamet pikendamistaotluse vormil nimetatud kaupade ja teenuste jaoks.

45. Teine käsitlusviis, mida pooldab Nissan (ja mida – nagu näib – on ühtlustamisamet mõnel varasemal juhul lubanud),[25] lähtub sellest, et õiguslikult ei takista miski esitada osalise pikendamise taotlusi eri ajahetkedel, tingimusel et seda tehakse tähtaja jooksul ja tasutakse lõivud. Selle käsitlusviisi kohaselt lubab määruse nr 207/2009 artikli 47 lõige 3 „dünaamilisemat“ tõlgendamist, kuivõrd see annab kaubamärgiomanikule teatava paindlikkuse valida, kas ta pikendab oma märgi registreeringuga antud kaitset kõikidele või ainult mõnele varasemalt kaetud kaupadest ja teenustest – otsus, mille ta võib määruses sätestatud tähtaja jooksul teha kahe või enama järjestikuse taotlusega.

46. Seega tuleb Euroopa Kohtul välja selgitada vaidlusaluse õigusnormi ulatus, otsustades kaalul olevatest käsitlusviisidest ühe kasuks. Kuna seda õiguslikku probleemi ei ole varem käsitletud, tuleb see lahendada – ilma kohtupraktika abita – klassikaliste tõlgendamiskriteeriumide kasutamisega koos nende liidu õigusest tulenevate kohandustega.

47. Nissani esitatud apellatsioonkaebust käsitletakse nõuetekohaselt, kui kontrollitakse Üldkohtu argumentatsiooni kahte alussammast: 1) et lisatähtaeg on olemuselt erandlik, mis takistab täiendavate pikendamistaotluste esitamist, ja 2) vaja on säilitada õiguskindlus pärast esimese pikendamistaotluse registreerimist. Oma analüüsis järgin seega seda sama argumentatsiooni struktuuri.

25 — Üldkohus tunnistas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50, et neid halduspretsedente esineb, kuid kinnitas samas kohe, et need ei ole talle siduvad.

b) Pikendamismenetlus ja konkreetselt lisatähtaja erandlik olemus

48. Üldkohus on seisukohal,[26] et määruse nr 207/2009 artikli 47 lõike 3 sõnastusest ja konkreetselt väljendist „kui seda ei ole tehtud“ järeldub, et pikendamist saab pärast algset perioodi taotleda ainult juhul, kui selle perioodi jooksul samasisulist taotlust üldse ei esitatud. Pikendamist tuleb üldjuhul nõuda algse perioodi jooksul ja – ainult erandkorras – lisatähtaja jooksul. Viimati nimetatud võimalust saab seega kasutada ainult siis, kui algse tähtaja jooksul ei ole taotlust üldse esitatud.

49. Nissan vaidleb Üldkohtu argumendile vastu ja ma usun, et talle tuleb õigus anda.

50. Üldkohus tõlgendab õigusnormi grammatiliselt, asetades rõhku väljendile „kui seda ei ole tehtud“, mis tema arvates eeldab, et lõike 3 kohaldamise eeltingimuseks on, et „tavalise“ tähtaja jooksul ei ole pikendamistaotlust esitatud.

51. Seda tõlgendamiskriteeriumi kasutatakse aga määruse nr 207/2009 artikli 47 mõne keeleversiooni põhjal ja see ei arvesta selle sõnastusest teistes liidu ametlikes keeltes tuletatavat tervikarusaama. Väljend „kui seda ei ole tehtud“ või muu sarnane esineb prantsus-,[27] inglis-,[28] hispaania-[29] ja itaaliakeelses[30] versioonis, kuid ei esine sellisena, muu hulgas vähemalt saksa-,[31] portugali-[32] ja hollandikeelses[33] versioonis.

52. Euroopa Kohtu üldtuntud praktika kohaselt „ei saa ühes keeleversioonis kasutatud liidu sätte sõnastus olla selle sätte tõlgendamise ainus alus ja sellele keeleversioonile ei saa tõlgendamisel anda eelist muude keeleversioonide ees. Liidu õigusnorme tuleb tõlgendada ja kohaldada ühetaoliselt, arvestades liidu kõigis keeltes kehtivaid versioone. Juhul kui [liidu õiguse teatav] säte on eri keeleversioonides erinev, tuleb seda sätet üldjuhul tõlgendada lähtuvalt selle õigusakti üldisest ülesehitusest ja eesmärgist, mille osaks see säte on“.[34]

53. Sellest asjaolust üksi aga ei piisa selleks, et välja selgitada, kas Üldkohus rikkus õigusnormi. Eelmises punktis osundatud kohtupraktika kohaselt erinevuste tuvastamine liidu normatiivakti teksti vaidlusaluse õigusnormi sisus lihtsalt välistab grammatilise tõlgendamiskriteeriumi otstarbekuse sellel konkreetsel juhul,[35] mistõttu tuleks kasutada süstemaatilist ja teleoloogilist kriteeriumi.

54. Kuna Üldkohus järeldas sõnastusest „kui seda ei ole tehtud“, et teine pikendamistähtaeg on esimese suhtes erand, siis märgitud keelelised erinevused takistavad *eo ipso* asuda seisukohale, et määruse nr 207/2009 artikli 47 lõike 3 sõnastuses omistatakse sellele teisele perioodile „erandi” olemus.

55. Veelgi enam, väljend, mis esineb eespool nimetatud versioonides (muu hulgas prantsuse, hispaania, inglise ja itaalia keeles), ei ole isegi mitte ühese tähendusega, mis näib sellele olevat omistatud vaidlustatud kohtuotsuses, ja lubab ilma selle tähendust vääramata pidada teist perioodi esimese alternatiiviks.

26 — Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 38.

27 — „À défaut“.

28 — „Failing this“.

29 — „A falta de ello“.

30 — „In caso contrario“.

31 — „Der Antrag und die Gebürhen können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten […] eingereicht oder gezahl warden […]“.

32 — „O pedido pode ainda ser presentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses […]“.

33 — „De indiening van de aanvrage en de voldoening van de taksen kunnen nog binen een extra termin van zes maanden […]“.

34 — Kohtuotsused Institute of the Motor Industry (C-149/97, EU:C:1998:536, punkt 16); Kurcums Metal (C-558/11, EU:C:2012:721, punkt 48) ja GSV (C-74/13, EU:C:2014:243, punkt 27).

35 — See oleks nõutav kohandamine liidu õiguse eripäradele, millele ma viitasin punktis 466.

56. Isegi kui artikli 47 lõikega 3 oleks kehtestatud „reegel“, et pikendamistaotlus tuleb esitada algse kuuekuulise tähtaja jooksul, ei ole nimetatud lisaperioodile seatud mingit tingimust, mis võimaldaks kindlaks määrata juhud, mille tõttu see võiks olla erand. Ainus neid kahte tähtaega tõepoolest eristav element on lisalõiv, mida tuleb teisel juhul tasuda.

57. Kokkuvõttes ei saa versioonidest, mis sisaldavad väljendit „kui seda ei ole tehtud“ või samalaadseid väljendeid, järeldada täie selgusega, et järjestikused osalise pikendamise taotlused on automaatselt välistatud. Kahtlustan, et vaidlusaluses õigusnormis sedalaadi keelu nägemine on pigem eespool nimetatud „jäiga“ käsitlusviisi – vahest alateadlikult – õigusnormi tekstile projitseerimise tulemus kui selle tõlgendamise põhjal tehtud loogiline järeldus.

58. Ka määruse nr 207/2009 süstemaatiliselt tõlgendamise seisukohast ei järelda ma, et järjestikused osalise pikendamise taotlused oleksid keelatud, pigem vastupidi. Ühtlustamisamet tugines määruse nr 207/2009 artikli 47 lõigetele 4 ja 5 ning Nissan, vastupidises tähenduses rakendusmääruse eeskirja 30 lõikele 5. Leian siiski, et ükski nendest argumentidest ei ole asjakohane selleks, et lahendada vaidlus määruse nr 207/2009 artikli 47 lõike 3 üle süstemaatilisest vaatenurgast.

59. Mis puutub määruse nr 207/2009 artikli 47 lõikesse 4, siis selle mõte ei ole piirata pikendamistaotlusi ainult ühega ning see ei aita kaasa lõike 3 niisuguse tagajärje tekkimisele. Selles ainult kehtestatakse dispositiivsuse [36] ja vastavuse [37] põhimõtteid rakendades, et kui kehtiva kaubamärgi omanik seda nii nõuab (ja maksab vastava lõivu), teeb ühtlustamisamet pikendamise registrikande kaupade või teenuste kohta, mille kohta on esitatud pikendamistaotlus. See on seega pelgalt kõikidele huvitatud isikutele suunatud normatiivse tähtsusega teadaanne, millega neid hoiatatakse täitma nõuetekohase hoolsuse ja täpsusega kohustust saata oma pikendamistaotlused. Sellega antakse ühtlasi ühtlustamisametile toimimisjuhised nende taotluste läbivaatamisel. Midagi ei ole öeldud järjestikuste taotluste esitamise võimalikkuse ega keelu kohta ei ühes ega teises tähenduses.

60. Määruse nr 207/2009 artikli 47 lõige 5 ei kohusta ühtlustamisametit – vastupidi selle asutuse seisukohale – registreerima pikendamist enne, kui lisatähtaeg lõpeb. Kui selles on ette nähtud, et pikendamine jõustub registreeringu lõppemise kuupäevale järgneval päeval, siis lihtsalt antakse teada, et pikendamise registreerimine, kui see on tehtud, ei lühenda kaubamärgi kümneaastast kehtivusaega (kui taotlus esitati enne lõppkuupäeva) ega pikenda seda lubamatult (kui registrikanne tehakse mingil põhjusel pärast nimetatud kuupäeva). Teisisõnu: seadusandja on tahtnud kindlustada, et millisel ajal pikendamist ka ei registreeritaks, kehtib registreeritud kaubamärgi kaitse katkematult edasi alates selle lõppkuupäevale järgnevast päevast.

61. Määruse nr 207/2009 artikli 47 lõike 5 ainus mõte on seega rangelt järgida registreeringuga antud kaitse kestust, s.o iga registreeringu puhul katkematult kümme aastat. Sel viisil väldib see muu hulgas, et mis tahes hilinemine pikendamistaotluse menetlemisel võiks kahjustada kaubamärgi registreeringuga antud kaitse järjepidevust. Kokkuvõttes ei tulene sellest ühtlustamisameti jaoks mingit kohustust registreerida pikendamine enne, kui lisaperiood lõpeb, hoolimata sellest, mida väidab see asutus.

62. Mis puutub rakendusmääruse eeskirja 30 lõikesse 5, millele tugineb Nissan oma seisukoha põhjenduseks, siis ma ei usu, et see oleks argument järjestikuste osalise pikendamise taotluste poolt ega vastu. Nimetatud eeskirjas käsitletakse kõigepealt juhtusid (taotluse esitamata jätmine või esitamine pärast ajapikendust, lõivu maksmata jätmine, täheldatud puuduste parandamata jätmine), mille korral ühtlustamisamet peab tunnistama registreeringu kehtivuse lõppenuks. Seejärel on lisatud võimalus juhuks, kui tasutud lõivud „ei ole piisavad nende kauba- ja teenuseklasside katmiseks, mille suhtes

36 — See põhimõte, mis eeldab, et lahendatakse ainult need küsimused, mida pool nõuab, on üks kaubamärgiõiguse kõige iseloomulikumaid tunnuseid.

37 — Vastavuse (või menetlusliku sidususe) põhimõte kohustab nõuete üle otsustama nii, nagu need on esitatud, minemata nõuetest kaugemale, *ultra petita*.

pikendust taotletakse“, – mille korral ühtlustamisamet ei või otsustada, et registreering on kehtivuse kaotanud, kui „on selge, millist klassi või milliseid klasse lõivud katma peavad“. Ükski nendest välistustest ei tähenda minu arvates, et järjestikuste taotluste esitamise võimalus on lubatud või keelatud.

63. Kuigi ma ei leia, et süstemaatilise tõlgendamise kriteerium oleks kohtuvaidluse jaoks äärmiselt tarvilik, tuleb esitatud arutluskäiku arvestades võib-olla määruse nr 207/2009 artikli 47 lõiget 3 käsitleda koostoimes ühtlustamisametile sama artikli lõikest 2 tuleneva kohustusega teavitada kaubamärgiomanikku tema märgile antud kaitse peatsest lõppemisest. Kuna lõikes 2 on sätestatud, et „[k]ui nimetatud teavet ei edastata, ei vastuta amet selle eest“, näib loogiline mõelda, et algse tähtaja kaheks jagamise teel soovis seadusandja pehmendada jäikust, mida võiks kätkeda kaubamärkide registrist kustutamine ilma nende registreeringu peatsest lõppemisest eelnevalt teatamata. Ühtlustamisameti vastutuse välistamist selle eest, et ta ei ole seda teadet edastanud, kompenseeriks teatud viisil lisaperiood kaubamärgiomanikele, kellel on veel kuus kuud, et ennast oma vahenditega kaitsta oma kaitstud märkide aegumise eest ja vastavalt reageerida.

64. Grammatiline ja süstemaatiline kriteerium ei soosi seega mingil viisil õigusnormi tõlgendamist selliselt, et sellest võiks järeldada, et järjestikused osalise pikendamise taotlused on keelatud. Tuleb seega lähtuda teleoloogilisest kriteeriumist ja ühenduse kaubamärkide pikendamise menetlustele omasest funktsioonist. Kui need sisaldavad vajadust järgida teatavaid menetlusi ja tähtaegu, siis mitte selleks, et panna nende omanikele raske tõlgendamise koormus, vaid selleks, et hõlbustada neil ühtselt ja korrapäraselt pikendada perioodi, mille jooksul on märgid jätkuvalt kaitstud.

65. Määruse nr 207/2009 mõte selles valdkonnas on soodustada juba registreeritud eristavate tähiste järjestikuseid pikendamisi kümneaastaste perioodide kaupa, arvestades nende majanduslikku tähtsust omanikest ettevõtjate elule ja asjaolu, et nendel omanikel on nendele tähistele omandiõigused. Nii on paremini mõistetav, miks on kehtestatud kaks järjestikust tähtaega, ning et liidu seadusandja lubab äärmusliku abinõuna ja siis, kui mõlemad perioodid on lõppenud (tavaline ja ajapikendus) esitada kaubamärgiomanikul hiljem taotluse oma õiguste taastamiseks, kui on täidetud määruse nr 207/2009 artiklis 81 sätestatud tingimused (*restitutio in integrum*).

66. Määruse nr 207/2009 artikli 47 lõike 3 tõlgendamisel tuleb seega lähtuda eesmärgist lihtsustada nii palju kui seaduslikult võimalik ühenduse kaubamärkide pikendamist. Samamoodi nagu üldjuhul, valitseb kohtumenetlustes võimalike tõlgendamiskahtluste lahendamise juhisena põhimõte *pro actione* (või *favor actionis*), mis on laiendatav haldusmenetlustele selleks, et võimaldada kehtivaid registreeringuid poolte taotlusel pikendada uueks perioodiks.

67. Sellest vaatenurgast oleks ühtlustamisameti hoiak – mida kinnitas Üldkohus – vastuvõetav ainult juhul, kui järjestikused osalise pikendamise taotlused oleksid õigusnormiga keelatud, mida saaks raskusteta määruse nr 207/2009 artiklist 47 järeldada. Kuna sellist keeldu ei ole, ei näe ma õiguslikku takistust esitada kahte taotlust – nagu käesoleval juhul – konkreetsete kaupade ja teenuste kohta eraldi ja järjest, tingimusel et need esitatakse tähtaja jooksul ning tasutakse lõivud ja lisalõivud.

68. Kokkuvõttes annab määruse nr 207/2009 artikli 47 lõige 3 tegelikult juba registreeritud kaubamärgi omanikule selle pikendamiseks aega ühe aasta, mis on jagatud kaheks pooleaastaseks perioodiks, kus tähtaja *dies a quo* algab kuus kuud enne selle kuu viimast päeva, mille jooksul kaitseaeg lõpeb, ja lõpeb kuus kuud pärast seda sama päeva. Ei tähtaja jagamine kaheks ajavahemikuks, mille ainus erinevus on see, et teise tähtaja jooksul esitatavate taotluste puhul on ette nähtud lisalõiv, ega õigusnormi sisu ega ülesehitus ei ole järjestikuste osalise pikendamise taotluste esitamise vastu, eelkõige selleks, et täpsustada kaubad ja teenused, mida nimetatud pikendamine peab hõlmama.

c) Õiguskindlus pikendamismenetluses

69. Nissan kritiseerib Üldkohtu hinnangut,[38] mille kohaselt on osalise pikendamise taotluse esitamine eelmise taotluse täienduseks vastuolus õiguskindlusega, kui esimene taotlus on juba registreeritud. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41 on põhjendatud tingimata vajalikku õiguskindluse kaitset, arvestades pikendamise registreerimisega kaasnevat *erga omnes* mõju alates kaubamärgi kehtivuse kaotamise kuupäevale järgnevast päevast.

70. Jagan ka selles punktis Nissani seisukohta. Nagu ma juba eespool märkisin,[39] ei sisalda määruse nr 207/2009 artikli 47 lõige 5 mingit ülesannet, mis kohustaks ühtlustamisametit registreerima pikendamist enne, kui lisatähtaeg on lõppenud. Kui tähtaega ületatakse kas seepärast, et on vaja kõrvaldada puudused,[40] või muudel põhjustel, mis takistavad registreerimist kiiresti ja enne lisatähtaja lõppu, peab olema võimalik jätta registrimärke abil pikendamine lahtiseks, kuni tuvastatud probleem lahendatakse.

71. Õiguskindluse suhtes pean lisaks vajalikuks meelde tuletada, et on olemas mitmesugused määruse nr 207/2009 ja rakendusmääruse sätted, mille aluseks on seadusandja huvi saavutada see, et ühenduse kaubamärkide register vastaks tegelikkusele. See mõte ilmneb selgelt mehhanismidest, mis on kavandatud selleks, et lahendada erinevusi kaitse tegelikkuse – nagu seda tajub kaubamärgiomanik – ja selle registris kajastatuse vahel. Seega on ühtlustamisamet rakendusmääruse eeskirja 30 lõike 4 alusel kohustatud teavitama pikendamise taotlejat tema taotluses tuvastatud puudustest; määruse nr 207/2009 artikli 26 lõikega 2 on lubatud kaubamärgitaotlust teatud määral muuta, ka siis, kui see on juba avaldatud; ja viimati nimetatud määruse artiklis 81 on ette nähtud õigus taotleda, tingimusel et on täidetud teatud nõuded, *restitutio in integrum*'it, kui kaubamärgiomanikul ei olnud võimalik tähtaega järgida.

72. Seda arvestades ei ole Üldkohtu esitatud ainus väide õiguskindluse kohta minu arvates veenev; vastupidi, see kinnitab, et väidetava õigusliku ebakindluse, millele ühtlustamisamet tugineb, põhjustas just see selle ameti hoiak, kui ta kiirustas pikendamistaotlust registreerima juba enne, kui lisatähtaeg oli lõppenud. Lõppkokkuvõttes oli taotluse registreerimise ühtlustamisameti poolne „automaatne" ja kiirustav käsitlemine põhjus, miks ta lükkas hilisema osalise pikendamise taotluse tagasi, et mitte tekitada õiguslikku ebakindlust.

73. Nissan kinnitab lisaks,[41] et käesoleval juhul oli ta lõivude summa oma kaubamärgiga kaitstud kolme klassi pikendamise kulude katteks juba alguses tasunud, millest oleks ühtlustamisamet pidanud kindlalt järeldama, et taotlus on täieulatuslik. Kuigi sellele ei saa apellatsiooniastmes tugineda, sest seda ei ole vaidlustatud kohtuotsuses käsitletud, ei ole vastaspool seda ka sõnaselgelt eitanud.

74. Neid kaalutlusi arvestades olen arvamusel, et esimene apellatsioonkaebuse väide on õiguslikult täiesti põhjendatud, mistõttu tuleb sellega nõustuda. Järelikult tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada.

75. Kuigi apellatsioonkaebuse esimese väite õigeks tunnistamine muudab teise väite analüüsimise ülearuseks, esitan järgnevalt väga kokkuvõtlikult oma hinnangu viimase kohta juhuks, kui Euroopa Kohus peaks otsustama esimese väite tagasi lükata.

38 — Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 40.

39 — Käesoleva ettepaneku punkt 61.

40 — Vt rakendusmääruse eeskirja 30 lõige 4.

41 — Tema apellatsioonkaebuse punkt 2.

B. *Teine väide, et on rikutud määruse nr 207/2009 artiklit 48*

1. Poolte argumendid

76. Nissan on seisukohal, et osaline pikendamine, mille ühtlustamisamet registreeris ja millega ta kustutas kaitse klassi 9 kuuluvate kaupade jaoks, kujutab endast kaubamärgi muutmist, mis on vastuolus määruse nr 207/2009 artiklis 48 sätestatud keeluga. Selle sätte kohaselt ei tohi ühenduse kaubamärki muuta registreeringu kehtivusajal ega ka selle pikendamise ajal.

77. Vastupidi Üldkohtu seisukohale[42] väidab Nissan, et artiklis 48 ei peeta silmas ainult tähist, millest kaubamärk koosneb, sest ühelt poolt ei ole selles nimetatud sõna „tähis“ ja teiselt poolt on ühenduse kaubamärk õigus konkreetsete kaupade või teenuste kaubandusliku päritolu tähisele.

78. Ühtlustamisamet väidab vastu, et Nissani soovitatud artikli 48 tõlgendus läheb vastuollu selle artikli lõike 3 sisuga. Lisaks kinnitavad Üldkohtu tõlgendust tema arvates määruse nr 207/2009 artikli 43 lõiked 1 ja 2, mis võimaldavad kaubamärgiomanikul piirata, st muuta kaupade ja teenuste loetelu. Ühtlustamisameti hinnangul tuvastas Üldkohus õigesti, et täieliku pikendamise registreerimine, kui taotlus on esitatud küll tähtajal, kuid ainult osa nende kaupade ja teenuste kohta, mis olid kaubamärgiga hõlmatud eelneval kehtivusajal, tähendab paratamatult, et nimetatud omanik ei soovinud ülejäänud kaupade ja teenuste jaoks ühenduse kaubamärki pikendada lõppenud kaitseperioodist edasi.

2. Väite analüüs

79. Kuigi ma ei nõustu teisele apellatsioonkaebuse väitele ühtlustamisameti esitatud vastuväite viimase osaga täielikult, jagan ma tema arusaama määruse nr 207/2009 artiklist 48. Kaubamärgi selle kehtivusajal muutmise keeld hõlmab nii tähist iseenesest kui ka kaupade ja teenuste loetelu.[43] Nimetatud õigusnormi lõikes 2 on nimetatud ainult kaubamärgi „omaniku nime ja aadressi“ muutmist, kui kaubamärk neid mõlemaid sisaldab. Neid andmeid on võimalik muuta, kui „see ei muuda esialgu registreeritud kaubamärgi olemust“.

80. Probleemid, mida tekitab määruse nr 207/2009 artikkel 48, ei seondu kaubamärkide pikendamise registreerimise haldustoimingutest tulenevate probleemidega. Samamoodi nagu osaline pikendamine vastavalt artiklile 47 (näiteks juhul, kui see toimub ilmselgelt väljaspool „teise“ taotluse tähtaega) ei tähendaks, et tulemus oleks vastuolus määruse nr 207/2009 artikli 48 lõikega 2, s.o, ei tähendaks kaubamärgi keelatud „muutmist“, ei riku artiklit 48 ka asjaolu, et ühtlustamisamet on tõlgendanud sel juhul artiklit 47 ekslikult ja võimaldanud pikendamist ainult piiratud määral.

81. Ühenduse kaubamärkide muutmise keeld, mis on kehtestatud määruse nr 207/2009 artiklis 48, ei takista võimalust, et neid pikendades piiratakse kaitseulatust teatavatele kaupade või teenuste klassidega, mitte ei hõlmata kõiki klasse, mis olid selle hetkeni kaitstud. See õigusnorm puudutab ainult selle tähise muutmist, mida tohib muuta selles sättes endas kehtestatud piirides ning mille muutmine ei või mõjutada eristusvõimet.[44] Lisaks puuduks mõte sellel, et lõiget 2 kohaldataks kaupadele ja teenustele kui – kordan – see puudutaks ainult muutusi kaubamärgis algselt sisalduvas nimes ja aadressis.

42 — Vaidlustatud kohtuotsuses punkt 48.

43 — Bender, A., „Eintragung und Verlängerung einer Gemeinschaftsmarke“, Fezer, K.-H. teoses *Handbuch der Markenpraxis, Band I – Markenverfahrensrecht*, kirj C.H. Beck, München, 2007, lk 651.

44 — *Idem*; vt ka Geroulakos, P., „Título V: Vigencia, renovación y modificación de la marca comunitaria – Artículo 48“, Casado Cerviño, A./Llobregat Hurtado, M.-L. teoses *Comentarios a los reglamentos sobre la marca comunitaria*, kirj La Ley, 2. trükk, Madrid, 2000, lk 442.

82. Seega, kui apellatsioonkaebuse esimene väide lükatakse tagasi, ei saa õigeks pidada ka teist väidet, mis tuleb tagasi lükata.

VI. **Vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise tagajärjed**

83. Apellatsioonkaebuse esimese väitega nõustumine tähendab sellest tulenevalt vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist, kuna see kinnitas otsust Nissani osaline pikendamistaotlus tagasi lükata.

84. Loogiliselt tuleb tühistada ka esimese apellatsioonikoja otsus. Kuna aga apellatsioonikoja argumendid põhinesid sellel, et Nissani esitatud algses pikendamistaotluses kaupade ja teenuste klassi 9 märkimata jätmist tuleb käsitada loobumisena, on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 25–30 esitatud arutluskäik, mida ma pean õigeks, jätkuvalt täiesti kehtiv ja annab alust selle otsuse tühistamiseks, mille Nissan Üldkohtus vaidlustas. Käesolevat apellatsioonkaebust arutav Euroopa Kohtu koda võiks selle oma otsuses omaks võtta, ilma et see piiraks tema võimalust seda arutluskäiku kohandada vastavalt tema arusaamisele kohtuvaidlusest.

85. Lõpuks on Euroopa Kohus vaidlustatud kohtuotsuse tühistamisest tulenevalt kohustatud otsustama ka esimese astme kohtukulude üle. Vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 137 lõikele 1 koostoimes kodukorra artikli 184 lõikega 2 tuleb kohtukulud esimeses astmes ja apellatsiooniastmes välja mõista ühtlustamisametilt, kuna tema nõuded jäeti rahuldamata ja kuna apellant on selles menetluses seda nõudnud.

VII. **Ettepanek**

86. Esitatud arutluskäigust lähtuvalt teen Euroopa Kohtule ettepaneku:

1. tühistada Üldkohtu 4. märtsi 2015. aasta otsus kohtuasjas T-572/12, Nissan Jidosha KK *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet;

2. tühistada Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) esimese apellatsioonikoja 6. septembri 2012. aasta otsus asjas R 2469/2011-1 ning

3. mõista mõlemas kohtuastmes kantud kulud välja Siseturu Ühtlustamise Ametilt (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused).